



နတ်သမီး

လှပသောအနုပညာ



အခန်း(၁)

"အရက်ကိုကြိုက်လို့ သောက်တဲ့သူ၊ စိတ်ပျော်တတ်လို့သောက် တဲ့သူ၊ သောက်ပစ်လိုက်မယ် အရက်များများ၊ ဒန့်ဒန့်ဒန့် ဒန့်ဒန့်ဒန့်"

"အဖေ ညဉ့်ကနက်နေပြီ၊ သိပ်မအော်ပါနဲ့ အဖေရယ်၊ လမ်းထဲ ကလူတွေ ဘာဖြစ်တာလဲလို့ လန့်ဖျပ်ပြီး နိုးလာပါဦးမယ်"

"ဟားဟား သားရယ်၊ ဒီအချိန်ဒီရပ်ကွက်ထဲကလူတွေ သိုးနေ အောင်အိပ်နေပါပြီကွ၊ ဒါကြောင့်မို့ အဖေ စိတ်လွတ်လက်လွတ် သီချင်းတွေ ဆိုပြီး အော်နေတာပါ၊ မဟုတ်ရင် အဖေလို အနုပညာရှင်တစ်ယောက်က လူသိအောင် လူမြင်အောင်နေလို့မှ မရတာ ၊ ယမကာကြိုက်တာတောင် အိမ်မှာခွက်ပုန်းချရတယ်၊ ဒီလို နိုက်ဆင်းဒ်ရိုက်ရတဲ့နေ့ လူခြေတိတ်ချိန် အိမ်ပြန်ရမှ အော်ချင်အော် ဟစ်ချင်ဟစ် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေခွင့်ရှိတာ၊ အနုပညာသမားက သာမန်လူတွေလို မလွတ်လပ်ပါဘူးကွာ၊ အကျယ်ချုပ် အကျဉ်းချခံထားရသလိုပါပဲ"

အဖေက အနုပညာရှင် အနုပညာသမားဆိုတာနှင့် စကားကြီး စကားကျယ်တွေ ပြောနေသည်။ တကယ်တော့ အဖေက မင်းသားမဟုတ် ပါ။ အဖေခန်း ဦးလေးခန်း သူဌေးဖြစ်ချင်တဲ့အခါဖြစ်လိုက်၊ လူမိုက်ခေါင်း ဆောင်ဖြစ်ချင်ဖြစ်လိုက်ရ။ ဖိုးသူတော်ကပွဲယ၊ ရွာလူကြီး စွယ်စုံရ ဇာတ်ပို့ ဇာတ်ရုံတစ်ယောက်ပင်။ ဒါပေမဲ့ စကားလုံးကိုတော့ အကြီးကြီးတွေပဲ သုံး သည်။ အနုပညာရှင်ဆိုတာကို ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာသုံးစွဲရင်း ကြွကြွရွရွ သေသေ သပ်သပ်နှင့်နေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံရပ်ရှင်အစည်းအရုံးအဖွဲ့ဝင်ဆိုသည့် ကဒ်ပြားကို အိတ်ကပ်ထဲမှာ အမြဲဆောင်ထားပြီး ရင်ထိုးကို ဘယ်ကိုသွားသွား ရင်ဘတ်တည့် တည့်မှာ ထိုးထားတတ်သည်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာဆို အဖေ့ကို မသိသူမရှိ။ ရပ်ရှင်ထဲမှာပါတဲ့လူကြီး၊ ဗီဒီယိုကားထဲမှာပါတဲ့လူကြီးဆိုပြီး အဖေ့ကို ကလေးလူကြီးမြင်မြင်သမျှ လက်ညှိုးထိုး၍ ဝိုင်းအုံကြည့်ကြ၏။ ဒါကိုပဲ အဖေက ဂုဏ်ယူကာ အနုပညာသမားမို့ ဒီလိုလူကြည့်ခံ ရတာ ကွဟု ပြောတတ်၏။ သူလည်း အဖေ့အတွက် ဂုဏ်ယူရပါသည်။

အဖေပါသည့်ကားဆို ရပ်ကွက်အခွေငှားဆိုင်က မလွတ်တမ်းငှားကြည့်၏။ မင်းသား မင်းသမီး ဇာတ်ညွှန်းရေးဆရာ ဒါရိုက်တာ၊ အဓိကဇာတ်ဆောင်တွေဆိုလျှင် ရပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးသူဌေးတွေ မန်နေဂျာတွေက ဇာတ်ကားခွေလက်ဆောင်ပေးတတ်ကြပေမယ့် အောက်ခြေလူကြမ်းဇာတ်ပို့ဇာတ်ရုံတွေကိုတော့ လူတွေအကုန်ပေးရလျှင် သူဌေး မွဲသွားမှာပေါ့။ ကိုယ့်ဘာသာဆိုင်ကသာ ငှားကြည့်ပါဟု ပြောတတ်၏။ အဖေက စိတ်လည်းမဆိုး ငြိလည်းမငြိငြင်ပေ။ ဟုတ်သားပဲခိုးကူးခွေတွေကြောင့် ရပ်ရှင်ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်သူသူဌေးတွေ အဆင်မှမပြေ ကြတာ။ အားပေးရာရောက်အောင် အဖေပါတဲ့အခွေလေးသွားငှားလိုက်ပါ သားရယ် ပြောတတ်သည်။

"ဟား လောကကြီးက မှောင်မည်းလို့ပါလား"

"တစ်လမ်းလုံး မီးတွေပြတ်နေတာ အဖေရဲ့"

အဖေ့အော်သံကြောင့် အတွေးတွေပြတ်တောက်သွားပြီး ပြန်ပြောလိုက်ရသည်။ အဖေက သူ့ကိုတွဲထားလျက်နှင့်

"မီးကတစ်ရက်မှ အချိန်ပြည့်လာတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ မြန်မာနိုင်ငံမှာတော့ လိုအပ်တာချည်းပဲ၊ ဘယ်သူပဲတက်လာလာ ပြည့်စုံအောင်လုပ်ပေး နိုင်မယ်မထင်ပါဘူးကွာ"

"အဖေကလည်း အနုပညာသမားက အနုပညာသမားလိုနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ နိုင်ငံရေးက ပါလာပြန်ပြီ"

"ဟ သားရ၊ ဒီနိုင်ငံမှာနေရင် ဒီနိုင်ငံရဲ့အကြောင်းတော့ ပြောရ မှာပေါ့ကွ၊ ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံလေ၊ လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုခွင့်ရှိတယ်၊ လွတ်လပ် စွာ ရေးသားခွင့်ဆန္ဒပြခွင့် တောင်းဆိုပိုင်ခွင့် အားလုံးရှိတယ်"

"ဘာတွေရလို့လဲ၊ တောင်းချင်တဲ့သူတောင်း ပြချင်တဲ့သူပြ၊ ဖမ်း ချင်တဲ့အချိန် သူတို့လည်း ဒီမိုကရေစီနည်းလမ်းကျကျ တပ်ချင်တဲ့ပုဒ်မတပ် ပြီး ဖမ်းနေတာပဲ"

"မှန်လိုက်တာ မှန်လိုက်တာ သား၊ ငါ့သားလည်း နိုင်ငံရေး အကြောင်း သိတာပဲကွ၊ ဘယ်ဆိုးလို့လဲ"

"ကဲပါ အဖေရယ်၊ အိမ်ရောက်မှ စကားဆက်ပြောရအောင်ပါ၊ လမ်းလျှောက်ရင်း ပြောနေရတာ မကောင်းပါဘူး"

"အေး သား၊ အဖေနောက်ကျတဲ့နေ့တိုင်း သား လာကြိုတာကို အဖေ ကျေးဇူးတင်တယ်"

"ဒီအချိန် ကားမှတ်တိုင်ကနေ အိမ်ကိုပြန်ရောက်ဖို့ ဆိုက်ကား တွေမှမရှိတော့တာ၊ အဖေက ဒီလိုနေ့ဆို မူးကမူးလာသေးတယ်၊ သား စိတ်မချလို့ပါ"

"အေးပေါ့ကွ၊ သားသမီးဆိုတာ မိဘကိုဂရုစိုက်ရမှာပေါ့၊ အဖေက တော့ သားလိုသားတစ်ယောက်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားရတဲ့အတွက် ကျေနပ်တယ်၊ တခြားဘာအရာမှ မပိုင်ဆိုင်ရလည်း ဘာဖြစ်လဲ"

"ကဲ ဟုတ်ပါပြီ၊ အိမ်နားရောက်တော့မယ် အဖေ မြန်မြန်လျှောက် လိုက်" အနုပညာသက်တမ်း သုံးဆယ်နီးပါးမှာ ပိုင်ဆိုင်မှုဆိုလို့ ဆယ်ပေ အိမ်လေးတစ်လုံးသာရှိသည်။ သူ့ပညာရေးအတွက်လည်း အပြည့်အဝ

ထောက်ပံ့ပေးနိုင်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။ ယုတ်စွာအဆုံး အမေကျန်းမာရေး
မကောင်းတုန်းကတောင် ဆေး ကောင်းကောင်းကုမပေးနိုင်ခဲ့ပေ။

"ဟော မီးလာပြီ" အိမ်အဝင်မှာပင် မီးဖျတ်ခနဲ လာလိုက်၍
ကံကောင်းသွားသည်။ အဖေ့ကို အိမ်ပေါ်ထိတွဲတင်ပြီး ဆက်တီခုံလေးပေါ်
ထိုင်စေပြီးမှ

"အဖေ ထမင်းစားဦးမလား၊ ထမင်းပွဲကပြင်ပြီးသား၊ အဆင်သင့်ပဲ"

"ဘာဟင်းလဲ သား"

"ငါးပိရည်တို့စရာ ဘဲဥချဉ်ဟင်းပေါ့ အဖေ၊ နောက်နေ့ကျရင်တော့ သား
ဟင်းကောင်းချက်ကျွေးပါ့မယ်"

"ရပါတယ် သား၊ အဖေက ရှုတင်ကျရင်တော့ ဟင်းကောင်းစား
ရပါတယ်၊ အခုတောင် ဒံပေါက်ဆွဲခဲ့ရတာ ၊ သားအတွက် ယူလာချင်ပေမယ့်
အဖေတို့ထက် မပြည့်စုံတဲ့သူက အများသားကွ၊ အဖေ နည်းနည်းပဲစားပြီး
စက်အဖွဲ့ကမိသားစုနဲ့ အဆင်မပြေတဲ့ကောင်ကိုပဲ ပေးလိုက်တယ်"

"ပေးလိုက်ပါ အဖေရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေတို့လူကြမ်းအဖွဲ့"

"လူကြမ်းအဖွဲ့မဟုတ်ပါဘူး သားရဲ့၊ ကိုလူချောအဖွဲ့ပါ၊ အရမ်းကို
ချစ်စရာကောင်းတဲ့အဖွဲ့၊ ပရဟိတနဲ့ပတ်သက်ရင် ငွေကြေးမတတ်နိုင်ပေမယ့်
ခွန်အားနဲ့ရှေ့ဆုံးက ထမ်းပို့ခိုင်းသမျှ မငြိုမငြင်လုပ်၊ ပေးသလောက်ယူ လှူ သမျှကို
သာဓုခေါ်စားနေကြတာ"

"ဟုတ်ပါပြီ အဖေရယ်၊ စက်မှုအလွှာအခြေခံအလွှာကိုလူချော
အဖွဲ့ဆိုတာတွေက ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုထဲမှာ ဘယ်လောက်ပဲပါပါ မိသားစုတွေမှာ
အဆင်မပြေမှုတွေနဲ့ တော်တော်ကို အခြေအနေဆိုးပါတယ်၊ ရတဲ့နေ့စားခ
လေးတွေက သွားတဲ့ပြန်တဲ့လမ်းစရိတ်နဲ့ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ၊ ဆေးလိပ်

အရက်ကလေးသောက်လိုက်တာနဲ့ အိမ်စရိတ်တောင် အနိုင်နိုင်"

"အေး သားရယ် သားလိုမျိုး ထုတ်လုပ်သူသူဌေးတွေ မန်နေဂျာ တွေ
မင်းသား မင်းသမီးတွေ နားလည်ပေးကြရင် ကောင်းမှာပဲ"

"ဘာလို့ သူတို့ကို နားလည်ခိုင်းနေတာလဲ အဖေ"

"ဪ မင်းသားတွေကျတော့ သူတို့ဈေးကွက်နဲ့ ခွေဖြန့်ရတာ ဆိုပြီး
ဗီဒီယိုတစ်ကားကို သိန်းခြောက်ဆယ် သိန်းရှစ်ဆယ် သိန်းတစ်ရာ ပေးရတယ်၊
မင်းသမီးကျတော့လည်း သိန်းလေးဆယ် ငါးဆယ်၊ သူတို့နှစ် ဦးတည်းတင်
သိန်းတစ်ရာငါးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိသွားပြီ၊ သိန်းနှစ်ရာတန် ဗီဒီယို
တစ်ကားရိုက်တော့မယ်ဆိုရင် ကျန်တဲ့သိန်းငါးဆယ်ထဲက ဇာတ်လမ်းဇာတ် ညွှန်းခ
ဒါရိုက်တာကြေး စက်ပစ္စည်းဖိုးပါဝင်မယ် အက်တာကြေး ထမင်းဖိုး အဲဒါတွေကို
မျှသုံးရတော့ သားရေ အဖေတို့လို လူတန်းစားတွေက မင်းသား မင်းသမီးအိမ်က
ခွေးစာလောက်တောင် မစားရတော့ဘူးပေါ့"

"အဲဒီ လိုတွေ သိနေရင်လည်း ဒီလောကထဲက ထွက်လိုက်ပါလား
အဖေ"

အဖေ ပျာပျာသလဲ ခေါင်းခါ၏ ။

"ဒီလောကထဲကတော့ အဖေသေတဲ့ထိ ထွက်လို့ဖြစ်မှာမဟုတ် ဘူး သာ၊
အဖေတို့မှာ ဂုဏ်ဆိုလို့ ဒီအနုပညာရှင်ဆိုတဲ့ဂုဏ်လေးတစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊
သွားလေရာမှာ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုထဲမှာပါတဲ့လူကြီးဆိုပြီး လူတွေအသိ အမှတ်ပြု
ဝိုင်းကြည့်တာ ခံရတယ်၊ သာမန်ဆိုရင် လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးသူကြွယ် ဖြစ်ဖြစ်
ဆရာဝန် အင်ဂျင်နီယာ၊ လွှတ်တော်အမတ်ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူက ဒီလူကဘာပါဆိုပြီး
ဂရုတစိုက်ကြည့်ကြလို့လဲ"

"အဖေကလည်း လူကြည့်ခံချင်တာနဲ့ပဲ"

"အဲဒါတင် မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ဒီလို အနုပညာအလုပ်ဆိုတာကို လူတိုင်းလုပ်နိုင်လို့လား၊ တကယ်ကို ဝါသနာရော ပါရမီရောပါမှဖြစ်တာ၊ ဒီပိုးပါတဲ့သူက တခြားအလုပ်မလုပ်တတ်ဘူး၊ ဒီအလုပ်မလုပ်ရရင်လည်း သေမှာပဲ"

"အဖေရယ် ဒီလောက်တောင်ပဲလား" အနုပညာကို ဒီလောက်ထိ မြတ်နိုးသော အဖေ့ကို သနားမိသည်။ ဘာအကျိုးခံစားခွင့် ဘာအကျိုးအမြတ်မှ မရှိ၊ ဘာပိုင်ဆိုင်မှုမှ မက်လောက် စရာလည်းမရှိပါဘဲ ထိုအနုပညာဆိုတာကိုပဲ မက်မောတွယ်တာနေခဲ့သည်။

"အဖေ အိပ်လိုက်တော့လေ၊ မနက်ရှုတင်ရှိသေးတယ် မဟုတ် လား"

"အင်း လေဘေးထည်အပုံထည်လေးတော့ ဝယ်ချင်သားကွ၊ ဒီတစ်ခါ ဘိန်းဖြူဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်သူဌေးကြီးနေရာက သရုပ်ဆောင်ရတာ ၊ မင်းသမီးရဲ့အဖေနေရာကဆိုတော့ အဝတ်အစားက လျော့လို့မရဘူး၊ အဝတ် အစားနွမ်းရင် မင်းသမီးက ပြောဆိုနေတာ၊ ကျွန်မအဖေက ဒီလောက်စုတ် ပြတ်နေရင် ကျွန်မရိုးလဲကျတယ်တဲ့၊ သူတို့ ငြိုငြင်လို့ ဒါရိုက်တာကို နောက် တစ်ခါ အဖေ့ကိုခေါ်မသုံးနဲ့လို့ ပြောလိုက်ရင် သွားပြီကွ"

"အဖေရာ၊ မနက်ဖြန် သားစုထားတဲ့ပိုက်ဆံလေးနဲ့ အဖေ့အတွက် သွားဝယ်ပေးပါ့မယ်၊ ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ အဖေ"

"အေးဟေး သားကိုပဲ အားကိုးရတော့မှာပဲ၊ ကျေးဇူးပဲ သားရယ်" အနုပညာရှင်သမားကြီး အဖေ့ကို သူပဲ ပံ့ပိုးဖြည့်ဆည်းနေရတာ ပါ။ အသက်ကြီးလာသော်လည်း အဖေက ပါရမီနှင့်ဝါသနာကို မစွန့်လွှတ်နိုင်။ အမေနှင့်သူ့ကို ဆိုက်ကားနင်းကျွေးခဲ့ရင်တောင် ဒီလောက်ထိ ဆင်းရဲချို့တဲ့ မှာမဟုတ်။ အမေကလည်း အဖေ ပြည့်စုံအောင် မထားနိုင်ခဲ့တာကို မငြို ငြင်ခဲ့။

သရုပ်ဆောင်အလုပ်လုပ်သော အဖေ့ကို အထင်ကြီးလေးစားနေ လျက် ငါ့ယောက်ျား ဘယ်လိုတော်လိုက်တာ၊ မင်းသားအဖေလုပ်ရတယ်

မင်းသမီးဦးလေးလုပ်ရတယ်နှင့် ရပ်ကွက်ထဲလည်ပြောပြီး ဂုဏ်ယူနေခဲ့သည်။
သူကတော့ ဒီလောကထဲ ဘယ်တော့မှဝင်ဖို့ မစဉ်းစား။ အိမ်မှာ
ထမင်းငတ်နေတာတောင် အပြင်မှာ အလုပ်ထွက်လုပ်ကိုင်စားလို့ မဖြစ်သည့် ဘဝ။
ဟူး အဖေမို့ စိတ်မကုန်တယ်။

*

အခန်း(၂)

"လှိုင်ဘွား ဟဲ့ လှိုင်ဘွား" ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းနေသောခြေလှမ်းတို့က ခေါ်သံကြောင့် နောက် လှည့်ကြည့်ရင်း ရပ်တန့်သွားရသည်။

"ဪ သီရိ နင် ရုံးသွားမလို့လား၊ စောများစောနေသလားလို့"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ ဝင်စရာနေရာလေးရှိလို့ နင်ကတော့ အိမ် ကနေ ပုံမှန်ထွက်နေကျအချိန်ပဲထင်တယ်၊ အိမ်မှာလည်း ဆူညံပူညံဖြစ်နေ တာနဲ့"

"နည်းနည်းတောင် နောက်ကျသေးတယ်ဟ၊ အဖေ့ကိုလုပ်ပေး စရာရှိတာလုပ်ပေးနေရလို့လေ၊ နင့်အိမ်ကရော ဘာတွေပူညံပြန်ပြီလဲ"

"ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ မပြည့်စုံမှုဆိုတာကို မယားငယ်ဆိုတဲ့အမျိုးက ဘယ်သည်းခံပါ့မလဲ၊ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ချမ်းချမ်းသာသာနေရမလားလို့ မုဆိုးဖို ကလေးအဖေကိုယူမိတာ၊ သူတို့စားဖို့သောက်ဖို့နဲ့တစ်အိမ်လုံး ကုန်းရုန်းလုပ် နေရတယ်၊ အိမ်ဖော်ကျနေတာပဲဆိုတာနဲ့ အစချီတာပဲ၊ တစ်ခါတလေ အိမ် ကိုတောင် ပြန်မလာချင်ဘူး"

"နင့်ဒုက္ခလည်း တစ်မျိုးပဲဟာ သီရိရာ" ကားမှတ်တိုင်ရောက်ဖို့ လမ်းလျှောက်ရင်း ပြောရသည်။ သီရိနှင့် က ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းဆိုပေမယ့် ဆယ်တန်းအောင်တော့ သီရိက တက္ကသိုလ်ကို ဒေးတက်ပြီး သူကတော့ အဝေးသင်နဲ့သာ ဘွဲ့ရအောင်ယူ ခဲ့သည်။ တစ်ဖက်က ဝင်ငွေရသောအလုပ်ကိုလုပ်မှ အဖေ့ကိုထောက်ပံ့ပေး လို့ရမှာမဟုတ်လား"

"နင့်အလုပ်အကိုင်ရော အဆင်ပြေလား လှိုင်ဘွား"

"အင်း ဒီလိုပါပဲ၊ အဆင်မပြေလည်း ဒီပုံနှိပ်စက်မှာတော့မြဲအောင် လုပ်ရမှာပေါ့၊ ငယ်ငယ်က သတင်းစာဂျာနယ်ရောင်းရင်း အဆက်အသွယ်ရ လာတဲ့ ဒီအလုပ်က ငါနဲ့အဖေစားဖို့နေဖို့တော့ လုံလောက်ပါတယ်၊ ဒီထက် ဝင်ငွေကောင်းတဲ့မြင့်မားတဲ့အလုပ်ဆိုတာလည်း ငါ့ပညာနဲ့က မျှော်မှန်းလို့ မရဘူးလေ၊ နင်ရော နင့်အဖေသွင်းပေးထားတဲ့အစိုးရဝန်ထမ်း ရုံးစာရေးမ အလုပ်က အဆင်ပြေရဲ့လား"

"ဘာလုပ်ငန်းဖြစ်ဖြစ် ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် အတိုက်အခိုက်ကတော့ ရှိတာပါပဲဟယ်၊ အဖေ အလုပ်သွင်းပေးတယ်ဆိုတာလည်း ငါကဘွဲ့ရပြီးလို့ အဖေကလည်း အထက်လူကြီးတွေကို ပေါင်းတတ်လို့ပေါ့၊ အဲဒါကို မိထွေး က သူ့မောင်တွေ ညီမတွေကိုပါ အလုပ်သွင်းပေးစေချင်တာ၊ သူ့မောင်တွေ ညီမတွေကဖြင့် ဆယ်တန်းကိုသုံးနှစ်ကျ နှစ်နှစ်ကျနဲ့ ဘယ်သူမှ လက်ကြော လည်းမတင်းဘူး၊ အဲဒါ အဖေက အလုပ်သွင်းမပေးလို့ဆိုပြီး ပြဿနာရှာတာကတစ်မျိုး၊ တကယ်နားပူနားဆာနိုင်တဲ့ ဘွားတော်ပဲဟာ၊ ငါတော့ တကယ်စိတ်ကုန်တယ်"

"အေး နင်စိတ်ညစ်မယ်ဆိုလည်း စိတ်ညစ်စရာကြီးဟာ"

"နင်ကတော့ နင့်အဖေနဲ့နှစ်ယောက်တည်း ပျော်စရာကောင်းနေ မှာပေါ့"

"အင်း အဲဒီ လိုပဲ ပြောရမယ်၊ အဖေက သူ့အလုပ်သူလုပ်တယ်၊ ငါက ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်သလောက် ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်တယ်၊ အဖေက အမေသေသွားလည်း နောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မစဉ်းစားဘူး၊ သူ့ဝါသနာနဲ့ အနုပညာထဲမှာပဲ နစ်မြောနေတယ်၊ အဲဒါကပဲ စိတ်ချမ်းသာစရာလား မသိ တော့ပါဘူးဟာ"

မင်းလှိုင်ဘွား ပြောတာကို နှင်းသီရိ သဘောကျစွာရယ်သည်။

"အေးဟယ် နင့်အဖေက ဘာပဲပြောပြော တော်ပါတယ်၊ သူ ဝါသနာပါတဲ့အလုပ် သူလုပ်ပြီး ဘယ်သူ့မှ စိတ်ဒုက္ခမပေးဘူး၊ နောက်အိမ် ထောင်မပြုတာကိုက နင့်အတွက်စိတ်ချမ်းသာစရာပဲ"

"ငါလည်း အဲဒါပဲ စိတ်ချမ်းသာနေရတာ ၊ အဲဒါကြောင့် ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် အဖေရတာ အဖေသုံး၊ လိုအပ်တာကို ငါကဖြည့်ဆည်းပြီး ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်ကိုလည်း မတားတော့တာလေ"

"နင့်အဖေက တော့ပိတန်းမဝင်ပေမယ့် သရုပ်ဆောင်ကောင်းတစ် ယောက်ပါ၊ မအောင်မြင်ပေမယ့်လည်း သူ ဇာတ်ကားတွေတော့ ရိုက်နေရ တာပဲ"

"အဖေကလည်း ပြောတယ်၊ အရင်တုန်းက ကားရိုက်နည်းပေမယ့် ရတဲ့ပိုက်ဆံလေးက လောက်လောက်ငင သုံးစွဲလို့ရသေးတယ်၊ အခုက ကားရိုက်များလည်း အဝတ်အစားဖိုးတောင်လုံလောက်အောင် မရဘူး၊ မိသား စုကိုထောက်ပံ့နိုင်ဖို့တော့မပြောနဲ့တော့တဲ့၊ အရင်တုန်းက လူငယ်သရုပ်ဆောင် ဆိုတော့ မင်းသားရဲ့သူငယ်ချင်း ညီအစ်ကိုခန်းပါမှလေ၊ အခုလူကြီးသရုပ် ဆောင်ဆိုတော့ အဖေက စွယ်စုံလည်းလုပ်နိုင်တော့ ကားရိုက်တော့မဆိုးဘူး ပြောရမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အဖေက ဘဝတူအဆင်မပြေတဲ့သူတွေကို ကူညီချင် သေးတာ၊ ပြီးတော့ အရက်ကလေးကလည်း တမြဲမြဲသောက်ချင်သေးတာ ဆိုတော့ သူရတာ နဲ့ သူသုံးတာ ဘယ်လိုလုပ်လောက်မှာလဲ"

"အေးဟယ် အကျိုးစီးပွားတွက်တွက်မယ်ဆိုရင် နင့်အဖေအနုပညာ အလုပ်ကြီးက မမိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ ရပ်ရှင်ဗီဒီယိုထဲမှာ ပါတဲ့သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်ရှိတာတော့ ဂုဏ်ယူစရာဟဲ့၊ တစ်ခါတလေ နင့်အဖေဆီ လူကြမ်းတွေအလည်လာရင်လည်း တစ်ရက်ကွက်လုံး ဝိုင်းကြည့် ကြတာ အုန်းအုန်းကိုထနေတာပဲ"

နှင်းသီရိစကားကြောင့် မင်းလှိုင်ဘွား ရယ်လိုက်မိသည်။ ကားမှတ်

တိုင်လည်း ရောက်လာပြီမို့

"သီရိ ငါသွားတော့မယ်၊ နင်ရော ချိန်းထားတာတစ်ခုရှိလို့ဆို ဘယ်သူနဲ့ချိန်းထားတာလဲ ရည်းစားရနေပြီလား"

"ကောင်စုတ် ငါက ရည်းစားရစရာလား၊ ယောက်ျားတွေများ စိတ်ကုန်လွန်းလို့၊ မောင်တစ်ယောက်ရှိပါတယ် အဖေနောက်မိန်းမယူတာ အရွဲ့တိုက်သလိုလို အရက်သမားလုပ်နေတယ်၊ အဖေကလည်း ဘာထူးလဲ၊ မိန်းမက ဘယ်လောက်ပြောပြော အရက်ကလေးကသောက်ချင်တာပဲ၊ အခုမိန်းမကပါ ယောက်ျားပြောမရလို့ဆိုပြီး သူပါသောက်တယ်တဲ့၊ အိမ်မှာတော့ ပြောင်းကိုဆန်နေတာပဲ၊ ကဲ နင်နဲ့တွေ့တော့ စကားတွေကပြောလို့ကောင်း လိုက်တာ၊ ဟဲ့ ခိုင် ဆန်းဒေးဆိုအလုပ်ပိတ်တယ်နော်၊ ငါတို့ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်မှာ တွေ့ရအောင်"

"အေး အေး တဲ့တာ သီရိ"

"တဲ့တာ လှိုင်ဘွား"

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်စီလမ်းခွဲထွက်မှ စကားစပြတ်သွား ကြသည်။ တွေ့တိုင်း သူ့အကြောင်းကိုယ့်အကြောင်း စကားတွေက ပြောလို့ မကုန်ပါ။ အဖေက သီရိကိုတော့ခင်သည်။ အိမ်လာလည်တိုင်း ချွေးမလေး ဟု စနောက်တတ်၏ ။

သီရိကလည်း စိတ်မဆိုးပါ။ ဦးလေးရဲ့သားပဲ ကြိုက်ပါစေဦးဟု ပြန်၍ စနောက်တတ်သည်။ သီရိနှင့်က ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေမို့ ပြောမနာ ဆိုမနာပါ။ သူငယ်ချင်းဆိုတာလည်း များများစားစား မရှိတာမို့ အလုပ်အား ရက်တိုင်းတော့ နှစ်ယောက်သားတွေဖြစ်ကြသည်။

"ဟာမစ်တစ် ရွှေဂုံတိုင် ဆူးလေ"

လိုင်းကားပေါ်တိုးခွေတက်လိုက်သည်။ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်
နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အတွင်း ဖြစ်လာလို့လည်း ဘဝက ပြောင်းလဲမသွားပါ။ အသက်
ငါးဆယ်ကျော်အဖေတောင် ဘာမှမပြောင်းလဲသေးတာမို့ ချမ်းသာပြည့်စုံဖို့ ဆိုတာ
မျှော်လင့်လို့တောင် ဖြစ်ပါဦးမလား။

ဒီဘဝ ဒီအခြေအနေနှင့် ချမ်းသာအောင်ရော ဘယ်လိုကြိုးစား ရမှာလဲ။
ပြည့်စုံသည့်သူတွေက ထားစရာမရှိအောင် ပိုလျှံလို့နေပြီး ချို့တဲ့သည့် သူတွေက
ဘာကြောင့်များ မျှော်လင့်ချက်တွေတောင် ပျောက်ဆုံးနေရတာ လဲ။
လူ့ဘဝအကျိုးပေးဆိုတာ ဘာကိုခေါ်တာလဲ။ အတိတ်ကံအကြောင်းတရားလား၊
ဒီဘဝရဲ့ကြိုးစားမှုရလဒ်လား။ ကြိုးစားဖို့တောင်
အခွင့်အရေးမရှိသည့်လူတွေအတွက်ကျတော့ ဘယ်လိုများ။

*

အခန်း(၃)

"ပြောရတော့ မကောင်းဘူး၊ ကျွန်မက ဒီအိမ်မှာ အိမ်ဖော်လာ လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူးကိုသောင်းစိန်၊ ရှင်တို့သားအဖ သုံးယောက် စားဖို့ သောက်ဖို့ချက်ပြုတ်ပေးရတယ်၊ သီရိ အဝတ်အစားကလွဲပြီး ရှင်တို့သားအဖ နှစ်ယောက်အဝတ်အစားတွေ ဖွတ်လျှော်ပေးရ မီးပူတိုက်ရ အိမ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရနဲ့"

"ရတဲ့လစာ အကုန်အပ်တာတော့ မပြောဘူး သန္တာရယ်၊ ကိုယ်က ဇနီးမယားတစ်ယောက်လို သတ်မှတ်လို့ ရတဲ့ငွေကို အပ်တယ်ဆိုရင် မင်း ကလည်း မိသားစုဝင်တွေလို့ သတ်မှတ်ပြီး အိမ်ဖော်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မအောက်မေ့ပါနဲ့လား၊ မိသားစုအတွက် လုပ်ပေးရတာ ကို မင်း အဲဒီ လိုကြီး ပြောနေတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကောင်းမလဲ"

"ဪ ကိုသောင်းစိန် ရှင်အပြောကောင်းတယ်နော်၊ ရှင့်လစာ အကုန်အပ်တယ် ဟုတ်လား၊ ရှင်အပ်တဲ့ပိုက်ဆံက မိသားစုအကုန်စားဖို့ ချို့ဖို့ဈေးဝယ်တာနဲ့တောင် မလောက်ဘူး၊ အဲဒီ ပိုက်ဆံထဲက ကျွန်မအတွက် ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ဖိုးမပြောနဲ့ ဖိနပ်တစ်ရုံဖိုးတောင်မကျန်တာ၊ အိမ်ဖော်ကမှ လုပ်ခလစာရလို့ မိဘတွေ မွေးချင်းသားချင်းတွေကို ထောက်ပံ့နိုင်ဦးမယ်၊ ကျွန်မက အိမ်ဖော်ထက်အကြောင်းဆိုးတယ် ကိုသောင်းစိန်၊ သူ့ထက်သာ တာဆိုလို့ ရှင်နဲ့အတူအိပ်ရတာ ပဲ ပိုသွားတာ မဟုတ်လား"

"သန္တာရာ ကလေးတွေကြားသွားပါဦးမယ်ကွာ"

"ကြားကြားတော် ကြားအောင်ကို တမင်ပြောတာ"

ဦးသောင်းစိန် သက်မကြီးချလိုက်မိသည်။ ကလေးတွေ အမေ မဟုတ်ဘဲ မိထွေးဖြစ်နေတော့လည်း မိထွေးစိတ်ပဲဟု အောက်မေ့လိုက်မိ သည်။ သားသမီးတွေရဲ့အမေသာဆို ဘယ်ငြိုငြင်ပါ့မလဲ။ ပေးတဲ့အပ်တဲ့ငွေ လေးကို သေချာစည်းစနစ်ကျကျ သုံးစွဲပြီး သားနှင့်သမီးကို ကျောင်းပါထား နိုင်ခဲ့သည်။ ကိုယ့်ကိုအဆင်မပြေလို့ဆိုပြီး အပိုငွေရှာခိုင်းတာ ညည်းညူပြတာ မျိုး မရှိ။ လောက်ငံအောင် ချွေတာစိစစ်ရင်း သားသမီးတွေနှင့်ကိုယ့်ကို အဝတ်အစား ဖိနပ်လေးတွေကအစ မနွမ်းအောင် ဝယ်ဆင်ပေးခဲ့သည်။

အခုဆို အရင်ကထက် လစာသုံးဆလောက်တောင်တိုးရထားတာ ပါ။ ရသမျှလည်း အကုန်အပ်တာပါပဲ။ ကိုယ်သောက်တယ် စားတယ်ဆိုတာ ကလည်း တပည့်တွေက အရက်ပုလင်းမပြတ်အောင် ကန်တော့ထားလို့ပင်။ သန္တာခင်ကို ဘာမှမပြောတော့ဘဲ စားပွဲပေါ် အရက်ပုလင်းထောင်လိုက်သည်။ မီးဖိုချောင်ဘက် ဖန်ခွက်သွားယူရင်း အုပ်ဆောင်းကိုလှန်ကြည့်လိုက်၏ ။ ငါးပိရည် တို့စရာနှင့်ပဲပြုတ်။

ဒီနေ့ဈေးဖိုးက ဘယ်ရောက်သွားလို့ အသားငါးဟင်းတစ်ခွက်တောင် မပါရတာ လဲ။ ကိုယ်အပ်တဲ့ငွေက တစ်လနှစ်သိန်း။ တစ်နေ့ကို ဈေးဖိုးခုနစ်ထောင်နီးပါးသုံးလို့ရသည်။ အိမ်ရဲ့မိတာခ ရေဖိုး တခြားကုန်ကျ စရိတ်များက သမီးက တာဝန်ယူထားတာ။ သားကတော့ ထားတော့။ သူရတာ သူသုံး။ အိမ်ကိုထောက်ပံ့ဖို့ထက် မိန်းမယူချင်လို့ စုချင် တယ်ဆိုသော်လည်း အစိုးရဝန်ထမ်းအလုပ် ဝါသနာမပါဘူးဆိုပြီး အပြင် အလုပ်လုပ်တော့လည်း လက်ကြောမတင်း။

"သန္တာ ဟင်းက ဒါပဲလား၊ ဈေးဖိုးပိုက်ဆံတွေ ဘယ်ရောက်သွား လို့လဲ"

အမြည်းမပါဘဲ ဖန်ခွက်ချည်းယူလာရင်း မေးလိုက်တော့ သန္တာ ခင်

နုတ်ခမ်းရွဲ့သွား၏။

"မောင်လေးက သူ့ကလေးနေမကောင်းလို့ ဆေးခန်းပြချင်တယ် ဆိုပြီး ပိုက်ဆံလာတောင်းလို့ ပေးလိုက်တယ်။ ဘာလဲ ရှင်က ဒါလေးတောင် မသထားဘူးလား၊ မောင်လေး အလုပ်အကိုင်ရှိနေရင် ဒီလိုအဆင်မပြေ ဖြစ်ပါ့မလား၊ အလုပ်ကလေးသွင်းပေးပါဆိုတော့လည်း ဝေ့လည်ကြောင်ပတ် နဲ့"

"သန္တာ မင်းကို ဘယ်နှစ်ခါပြောရမလဲ၊ အစိုးရဌာနကို အလုပ်သွင်း ပေးရအောင် မင်းရဲ့မောင်က ဆယ်တန်းတောင် အောင်လို့လား၊ ရုံးဝန်ထမ်း လုပ်တယ်ဆိုတာ အနည်းဆုံး ဘွဲ့လေးတစ်ခုတော့ ရမှကွ"

"အို အဲဒီ လို ပြောကြေးဆို နိုင်ငံခြားကနေ စက်ရုံတွေအလုပ်ရုံ တွေကဖွင့်တာ ဘွဲ့ဘယ်နှစ်ဘွဲ့ရမှတို့ ဘာပညာတွေတတ်မှတို့ မပါပါဘူး၊ အလုပ်သင်နဲ့ဝင်ပြီး သူတို့ခိုင်းတာလုပ်နိုင်ရင်ရပြီ၊ ကိုယ့်နိုင်ငံကကျမှပဲ ဘွဲ့ရမှ ဘာဖြစ်မှနဲ့ ဘွဲ့ရတွေတစ်ပုံကြီး ရိုက်သတ်လို့မကုန်ရှိနေတာကျတော့လည်း ဘာအလုပ်မှ ပေးစရာရှိတာမဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ရှင့်သမီးတောင် ရှင့်အကပ်နဲ့ အလုပ် ရသွားတာ မဟုတ်လား၊ သူ့အကပ်နဲ့သူပဲ နေရာတွေပေးနေကြတာ၊ တခြား သူစိမ်းဝင်စရာနေရာ ဘယ်ကျန်ပါတော့မလဲ"

"သန္တာရယ် မင်းကလည်း ပွစိပွစိနဲ့ အလုပ်ကပြန်လာရင် နားအေး ပါးအေးကို နေရတယ်မရှိဘူး"

"ဪ ရှင် နားအေးပါးအေးနေချင်ရင် ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားနေ ပါလား၊ ဘာလို့ အိမ်ပြန်လာနေသေးလဲ"

"ဟ ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားနေချင်မှတော့ မိန်းမယူနေပါတော့ မလား"

"အာဗျာ အဖေတို့ကလည်း နားကိုပြီးနေတာပဲ၊ ပြောစရာမရှိ အပေါက်ရှာပြောနေကြတယ်၊ အဲဒါကြောင့် အိမ်မှာမနေချင်တာ၊ မိန်းမတောင်း ပေးဖို့ ပိုက်ဆံသာ ရှာထားကြ"

"သား"

အိမ်ပေါ်ကနေ အောင်မင်းသက် တဒုန်းဒုန်း ဆင်းချသွားသည်။
အသံအားလုံးကို ကြားနေရတာ နားထဲမှာမသက်သာ။ နေ့စဉ် ဒီလိုပဋိပက္ခ
အသံတွေချည်း ကြားနေရတော့ ပို၍ ငြီးငွေ့လာသည်။ အသက်ကြီးလာသော
အဖေနှင့်မိထွေးတို့ဆီက ဘုရားတရားသံ ဆိုတာ တစ်ခါမှမကြားရဘူးပေ။
ဘုရားသွားကျောင်းတက်ဆိုတာမျိုးလည်း မရှိ။ ဒီလိုလူကြီးတွေဆီက ဘာတွေများ
အတုခိုးရပါ့မလဲ။

"ဘယ်သွားမလို့လဲ သမီး" အခန်းထဲကနေ အပြင်ထွက်လာသော သူမကို
အဖေ မေးလိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။ မျက်စောင်းဝင့်ကြည့်နေသော မိထွေးကို
ခပ်တင်းတင်းပင် ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး

"အိမ်မှာမနေချင်လို့ အပြင်သွားမလို့ အဖေ"

"နေဝင်လို့ မိုးပဲချုပ်တော့မယ် ဘယ်ကိုသွားဦးမလို့လဲ"

"ထုံးစံအတိုင်း နားငြီးတာအကြောင်းပြပြီး သူ့အကောင်အိမ်ပဲ
သွားမှာပေါ့၊ ရှင်အပိုလုပ်မေးမနေနဲ့"

"အဒေါ် စကားကိုကြည့်ပြောပါ၊ ပါးစပ်ကထွက်တိုင်း စကားဆိုပြီး
ပြီးရောပြောမနေနဲ့၊ ဆင်ခြင်သင့်တဲ့နေရာကို ဆင်ခြင်ပါ"

"အံ့မယ် ငါက ဘာတွေမဟုတ်တာပြောနေလို့လဲ"

"ကဲပါ သန္တာရယ်၊ မင်းက လျှာကိုရှည်တယ်၊ သမီးသွားစရာရှိ တာသွား"

"ဟွန်း ဖအေကလည်း ကြည့်ပါလား၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ကောင်ကို များ
အလိုတူအလိုပါနဲ့၊ ဒီလိုဖအေမျိုး ကြံဖူးပေါင်တော်"

"ဟင်း"

သူမစိတ်ကို တော်တော်လေး လျှော့ချလိုက်ရသည်။ မိထွေးလို

ပြောချင်တိုင်းသာ စိတ်ကိုလွှတ်ပြီး ပြောလိုက်ရလျှင် ရပ်ကွက်ထဲမှာ အုတ်
အော်သောင်းတင်း ဖြစ်သွားနိုင်၏ ။ ရပ်ကွက်ထဲကလူတွေက ဒီမိန်းမအကြောင်း
သိကြသည်ဆိုပေမယ့် သူမတို့ဘက်က ရိုင်းစိုင်းမှုရှိလျှင်တော့ ဝေဖန်ပြစ်တင်
ကြလိမ့်မည်။

ဒီဘဝကတော့ အဖေသေတောင် ကျွတ်မှာလွတ်မှာမဟုတ်။

*

အခန်း(၄)

"ဟ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ မျက်နှာကလည်းစူပုပ်လို့၊ နေဝင်ကာ နီးလငပုပ်ဖမ်းလာတာလား"

"မပြောချင်တော့ဘူး လှိုင်ဘွားရေ၊ ငါလည်း သေချင်နေပြီ" ဆက်တီခုံပေါ် ဆောင့်ခနဲ ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောလိုက်တာကြောင့် လှိုင်ဘွား မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

"နင်က ဘာလို့သေချင်ရတာ လဲ၊ အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့ ယောက်ျားတောင် ရဖူးသေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ငှက်ပျောတုံးထည့်ပေးနေရဦး မယ်"

"မနောက်စမ်းပါနဲ့ လှိုင်ဘွားရယ်၊ ငါ့မှာ အိမ်ထဲနေလည်း မကောင်း အပြင်ထွက်လည်းမကောင်း၊ မိထွေးကို အပြတ်ဆော်ပြီးတော့သာ ပေါက်ကွဲ လိုက်ချင်တော့တယ်"

"နင့်မိထွေးကလည်း အမြဲပြဿနာရှာနေတော့တာပဲ၊ အခု ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ"

"ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ဈေးဖိုးဝယ်ရမယ့်ပိုက်ဆံကို သူတူမလေး နေမကောင်းတာ သူ့မောင်က ပိုက်ဆံလာတောင်းလို့ ပေးလိုက်တယ်တဲ့၊ ဘယ်နှစ်ရက်စာဘယ်လောက်ပေးလိုက်တယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူး၊ အဲဒါ အိမ်မှာ ဟင်းချက်မထားဘူးလေ၊ သူ့ကိုအပြစ်တင်မှာစိုးတော့ အကုန်လုံးကို သူက ကြိုပြီးရမ်းတာပေါ့"

"ဒါဆို နင် ထမင်းမစားခဲ့ရသေးဘူးပေါ့"

"ဘယ်ကစားရမှာလဲ၊ ဟင်းကြည့်ပြီး စားချင်စိတ်မရှိလို့ကို ထွက်လာတာ၊ အဲဒါကို နင့်ဆီသွားမှာသိလို့ ပါးစပ်သရမ်းပြီး သမုတ်လိုက်သေးတယ်၊ မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ ပါးစပ်ကို စည်းကမ်းမရှိတာ"

"ကဲပါဟာ ငါ့အိမ်ကသာ ထမင်းစားသွားပါ"

"နင်က ဘာချက်လို့လဲ"

"အဖေ့ကို ဟင်းကောင်းချက်မကျွေးရတာ ကြာလို့ဟ၊ ဒီနေ့တော့ အလုပ်ကအပြန် ဈေးဝင်ပြီး ဝက်သားဝယ်ချက်ထားတယ်၊ ချဉ်ဟင်းရယ် ငရုတ်သီး ငံပြာရည်ကြော်လေးရယ်ဆိုတော့ နင်ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား"

"ကြိုက်တာပေါ့၊ နင်ကယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး အစပ်အဟပ်တည့်အောင် ချက်တတ်သားပဲ"

"အဖေ့ကို အမေ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ကျွေးတတ်တာလေးတွေ ကြည့်ထားတာလေ၊ အမေက အဖေပိုက်ဆံမအပ်အပ် သူ့ဘာသာ ဟိုအလုပ် ဒီအလုပ်ကလေးရှာကြံလုပ်ပြီး ရတဲ့ငွေလေးနဲ့ အဖေ့ကိုဟင်းကောင်းအရမ်း ချက်ကျွေးချင်တာ၊ အဖေ့ကိုချစ်လိုက်တာမှလည်း တုန်နေတာပဲ၊ နာမည်တောင်ခေါ်တာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းသား မင်းသားနဲ့ ပါးစပ်ဖျားကမချဘူး၊ အဖေကလည်း အမေ့ကိုချစ်လို့သာ နောက်မိန်းမ မယူတာပေါ့"

သူများမိသားစုဘဝ အားကျစရာကောင်းလှသည်။ အဖေ ဒီမိန်းမကိုယူတော့ သူမ တက္ကသိုလ်ပထမနှစ်ပါ။ မောင်လေးက ရှစ်တန်းအောင်လို့ ကိုးတန်းတက်ရုံရှိသေး။

အဖေရယ် သားသမီးတွေလည်း အရွယ်ရောက်လို့ အသက်တွေ ရလာပါပြီ၊ နောက်မိန်းမမယူပါနဲ့လို့ ဘယ်လိုမှ ပြောမရ။ အဖေက အလုပ်နဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတာ၊ သားနဲ့သမီးကို အုပ်ထိန်းဖို့ မိခင်လိုတယ်တဲ့၊ သမီးတို့ အရွယ်ရောက်လို့ အိမ်ထောင်ပြုသွားရင် အဖေ့အတွက်လည်း ဆေးပေးမီး ယူဆိုတာ

လိုတာပဲတဲ့။ အခုတော့ ဆေးမပေးဘဲ မီးတွေပေးနေတာ၊ အဖေ ခံနိုင်ရည်ရှိလို့ပဲ
တော်သေးသည်။

"ဟင်း"

"ဟ သီရိ ဘာတွေသက်ပြင်းချနေတာလဲ၊ ထမင်းစားမယ်ဆို၊
ငါ့ကိုနည်းနည်းကူပေးဦးလေ"

"အေးပါ"

လှိုင်ဘွားတို့အိမ်က ထမင်းစားခန်းဆိုတာ သပ်သပ်မရှိပါ။ တစ်ထပ်
ပျဉ်ထောင်အိမ်လေးပဲမို့ ဧည့်ခန်းက ဆက်တီစားပွဲဝိုင်းမှာပဲ ထမင်းပွဲပြင်လိုက်
ကြသည်။

"နင့်အဖေကို ထမင်းစားမစောင့်တော့ဘူးလား လှိုင်ဘွား"

"အဖေက နှိုက်ဆင်းရှိရင် ရှုတင်မှာပဲ စားလာတာဟ၊ မရှိရင်လည်း
ဘော်ဒါတွေနဲ့ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဝင်သေးတာဆိုတော့ နောက်ကျတတ်တယ်၊
ဘယ်မှမဝင်လို့ အိမ်ကိုရောက်လာရင်လည်း ခွက်ပုန်းထည့်သေးတာ"

"နင့်အဖေလည်း တစ်မျိုးပဲနော်၊ ဒါပေမဲ့ နင့်ကိုတော့ စိတ်ဆင်းရဲ အောင်
မလုပ်ဘူး"

"အေးပေါ့ဟာ ငါတို့သားအဖနှစ်ယောက်ဘဝကတော့ သိပ်အပူ
အပင်မရှိပါဘူး၊ ရတာ လေးနဲ့ရောင့်ရဲနေတော့လည်း စိတ်ချမ်းသာရတာ ပေါ့၊
ဒါပေမဲ့ ငါ ဒီအတိုင်းကြီးတော့ တစ်သက်လုံးနေမသွားချင်ဘူး"

"ဒီလို မနေချင်တော့ နင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"ဘာလုပ်ရမှန်းမသိလို့ပေါ့ဟာ၊ လုပ်ငန်းလုပ်တယ်ဆိုလည်း ငွေ
အများကြီးရင်းနှီးမြှုပ်နှံနိုင်မှလေ၊ ငါ မျှော်လင့်ထားတာတော့ အကြီးကြီးတွေ
ချည်းပဲ၊ ဖြစ်လာအောင်မလုပ်နိုင်တာပဲဆိုတာ"

"နင် မင်းသားလုပ်ပါလား၊ ရုပ်လည်းချောတယ်၊ နင့်အဖေရဲ့မျိုးရိုး ဗီဇလည်းရှိတယ်"

"ဟား ဟား"

ထမင်းပန်းကန် မနှိုက်သေးဘဲ လှိုင်ဘွား ရယ်ချလိုက်တော့ သီရိ အံ့အားသင့်သွားသည်။

"ဟဲ့ နင်က ဘာရယ်တာလဲ"

"နင်ပဲ မင်းသားလုပ်ဆို"

"အေးလေ နင်ငယ်ငယ်တည်းက နင့်အဖေ ရှုတင်တွေဆို လိုက် လိုက်သွားတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီလောကနဲ့ စိမ်းတာမှမဟုတ်တာ၊ မြန်မာနိုင်ငံ မှာတော့ ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေလောက် ဝင်ငွေကောင်းတဲ့သူ ဘယ်သူမှမရှိ ဘူး"

"မင်းသားဆိုတာရော ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်လို့လားဟာ၊ ကံတွေ စန်းတွေ နောက်ခံအင်အားတွေပြည့်စုံနေမှ အောင်မြင်တဲ့မင်းသားတစ်လက်ဖြစ် တာ၊ အဖေလိုဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ငယ်ငယ်က အဖေလည်း ချောတာပဲ၊ အစတုန်းကဆိုရင် စက်အဖွဲ့ထဲမှာ မီးထိုးမှန်ထိုးနဲ့တောင် နေရာမရဘူး၊ သူတို့ရုပ်ရှင်အဖွဲ့တွေ ဟိုပြောင်းဒီပြောင်း ပြောင်းရင် ပစ္စည်းထမ်းပေး၊ ပစ္စည်း သိမ်းပေး၊ ဒါရိုက်တာကို ဖားယားပြီး နှိပ်နယ်ပေး၊ ခိုင်းတာလုပ်၊ အဲဒီ လိုနေရာ မှာ ဆယ်နှစ်လောက်တောင် နေခဲ့ရတာ တဲ့၊ နောက်မှ မင်းသားရဲ့သူငယ်ချင်း နေရာကလုပ်လိုက် အထိုးအကြိတ်ခံနေရာကလုပ်လိုက်၊ ဖြတ်လျှောက်နေရာ ပါလိုက်နဲ့၊ အခု အသက်ကြီးမှ လူကြီးခန်းလေး နည်းနည်းပါးပါး ပါရသေးတာ ရှိသေးတယ်"

"နင့်အဖေက သရုပ်ဆောင်ပညာတော်ရဲ့သားနဲ့နော်၊ သူပါရတဲ့ အခန်းတွေဆို အိုက်တင်အရမ်းကောင်းတာ"

"အေး ဒီလောကမှာက တော်တိုင်းတတ်တိုင်း နေရာရတာ မဟုတ်ဘူး၊ အကပ်ကောင်းလည်း စေတနာမေတ္တာနဲ့ မြေတောင်မြှောက်ပေးတဲ့သူ ရှိဦးမှ၊ ကိုယ်တင်လို့ဖြစ်သွားရင် ခြေစုံကန်စော်ကားသွားမှာပဲဆိုပြီး မနာလို စိတ်တွေနဲ့ အပေါ်ယံပဲ ဆက်ဆံနေကြတဲ့သူကများတယ်၊ ငွေကြေးလည်း စိုက်ထုတ်နိုင် ကြိုးစားမှုလည်းရှိ၊ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးလည်းကောင်းမှ နေရာရမှာ၊ ငါလို ဘာမှမရှိတဲ့ကောင်ကတော့ မြောင်းထဲပဲရောက်မှာ၊ ငါက တော့ အဖေ့ကိုကြည့်ပြီး ဒီလောကကို စိတ်ကုန်လွန်းလို့ဟာ"

"နင်ကလည်းဟယ် စစ်မရောက်ခင်က မြားကုန်နေပြန်ပြီ၊ ကြိုးစား ဖြင့်မကြည့်ရသေးဘဲနဲ့၊ စပွန်ဆာလေးဘာလေးရှာပါလားဟဲ့၊ မင်းသားဖြစ်အောင်"

"တော်ပါဟာ ကဲ စကားများမနေနဲ့၊ စားမှာသာစား၊ ရော့ဂက် သားပေါင်သား ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ အဆီအခေါက်လေးနဲ့" လှိုင်ဘွားက သီရိပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေထည့်ပေးသည်။ သီရိလည်း အိမ်မှာဟင်းကောင်းငတ်နေတာ ကြာပြီမို့ အားမနာတမ်း ဆွဲလိုက်၏။

"နင် တကယ် ဟင်းချက်လက်ရာကောင်းတယ် သီလား လှိုင်ဘွား၊ နင် မိန်းမရရင် အဲဒီလို ချက်ကျွေးမှာလား"

"ချက်ကျွေးမှာပေါ့၊ ငါချစ်တဲ့မိန်းမကိုရရင် သူ့အလုပ်ကိုယ့်အလုပ် မခွဲခြားဘဲ အေးအေးချမ်းချမ်း ကြင်ကြင်နာနာလေး နေသွားမှာ"

'နင်က ယောက်ျားကောင်းပါဟယ်၊ နင်ရတဲ့မိန်းမတော့ ကံ ကောင်းမှာပဲ၊ နင် ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးယူမှာလဲဟင်"

"အင်း ဘယ်လိုပြောရမလဲ" ထမင်းလုပ်ကို ပါးစပ်ထဲခွံ့ရင်း လှိုင်ဘွား စဉ်းစားခန်းဝင်သွား၏။ ပြီးမှ ရေတစ်ဖန်ခွက်နှင့် မျောချပြီး

"ငါ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုး လိုချင်လဲဆိုတာ မစဉ်းစားရသေးဘူးဟ၊ အခု ငါ့စိတ်ထဲဖြစ်နေတာက ဒီလိုမပြည့်စုံတဲ့ဘဝနဲ့တော့ အဆုံးမသတ်ချင် ဘူး၊

အနည်းဆုံး တိုက်နဲ့ကားနဲ့ နေချင်တယ်၊ ပြီးမှ ငါချစ်တဲ့မိန်းမ ငါချစ်တဲ့ မိသားစုနဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်းလေးပေါ့၊ အရာရာ ပြည့်စုံနေမှ မိသားစုဘဝဆို တာလည်း စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းတာလေ"

"အဲဒါတော့လည်း ဟုတ်တယ်၊ ပြည့်စုံမှုမရှိရင် မိသားစုဆိုတာ လည်း စည်းလုံးမှု စည်းရုံးမှုမရှိတော့ဘူး၊ အဲဒါတွေ မရှိတော့ နွေးထွေးမှု ဆိုတာလည်း မရှိတော့ဘူးပေါ့ဟာ၊ မိသားစုဆိုတာ ဘာလဲလို့မေးရတော့ မလိုတောင် ဖြစ်နေပြီ"

"ဒါကြောင့် ငါ ချမ်းသာချင်တာဆိုတာထက် အဖေဆိုရင် အခု အသက်ကြီးနေပြီ၊ နောက်ကျန်းမာရေးကောင်းလို့နေရရင်တောင် ဆယ်နှစ် ဆယ့်ငါးနှစ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အခုချိန်ထိ ဘဝမှာ ပြည့်စုံတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ ဝါသနာတစ်ခုအပေါ်မှာပဲ တွယ်တာပြီး ဘဝကို အနစ်မွန်းခံလာခဲ့တယ်၊ မသေခင်အချိန်လေးမှာ လှူဖို့တန်းဖို့၊ ကျန်းမာရေးအတွက် စုဖို့ဆောင်းဖို့ ဘာရည်ရွယ်ချက် ရည်မှန်းချက်မှမရှိဘူး၊ အရင်ကလူကြီးတွေပြောခဲ့သလို၊ ပထမအရွယ်မှာ ပညာရှာ၊ ဒုတိယအရွယ်မှာ ဥစ္စာရှာ၊ တတိယအရွယ်မှာ တရားရှာ၊ အဲဒီ အသိတွေ သတိလက်လွတ်ဖြစ်နေတာမျိုး ငါတော့ မဖြစ် ချင်ဘူး"

"အေးဟေ့ နင့်စကားတွေလည်း နားထောင်လို့ကောင်းတယ်၊ ထမင်းလည်း စားလို့ကောင်းတယ်၊ နောက်လည်း ငါလာစားမယ်နော် လှိုင် ဘွား"

ထမင်းစားခြင်းကို လက်စသတ်ပြီး သီရိ ထမင်းပန်းကန်တွေ ထဆေး၏ ။ လှိုင်ဘွားလည်း ထမင်းစားလို့ပြီးပြီမို့ ပန်းကန်တွေသိမ်းလိုက် သည်။

"လာစားပါဟာ၊ တစ်ယောက်စာနှစ်ယောက်စာတော့ ဒုက္ခခံပြီး ပိုမချက်ရပါဘူး၊ တစ်ခါတလေ ငါက အဖေ စားစေချင်လို့ ချက်ထားပေမယ့် အဖေက ရှုတင်မှာ စားလာခဲ့တာ အပြင်မှာ စားလာခဲ့တာနဲ့၊ ဟင်းတွေက ပိုပြီး မနက်ကျမှ ငါထမင်းချိုင့်ထည့်သွားရတယ်၊ အဲဒါကြောင့် တစ်ခါတလေတော့လည်း ဘာမှမချက်ဖြစ်ဘူး၊ ဒီနေ့ နင်ကံကောင်းသွားတာ"

"အေးပါဟယ် နင့်အိမ်လာမှပဲ ငါက ကံကောင်းတော့တာ၊ အိမ် မှာတော့ ငရဲကျနေတာပဲ၊ အမြဲတမ်း နားပူနေတာ၊ မနက်ဆို အဖေနဲ့ငါ အလုပ်သွားတာ ထမင်းချိုင့်ထဲ ဟင်းပါချင်မှပါတာ၊ ပဲပြုတ်နဲ့ကြက်ဥဘဲဥနဲ့ တစ်ခါတလေ ကန်စွန်းရွက်ကြော်၊ ပဲပြားချက်၊ အပ်ရတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ မတန် ပါဘူး၊ အမေသာဆို အဲဒီ လိုလုပ်မှာမဟုတ်ဘူးလို့ တွေးမိတယ်"

"အေးပေါ့ဟ ဘယ်လုပ်ပါ့မလဲ၊ သူ မစားရရင်နေပစေ နင်တို့ကို ကောင်းတာလေးတွေ ချက်ကျွေးမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့လည်း ကံတရားလိုသာ သဘောထားလိုက်ပါတော့ဟာ၊ နင့်အဖေက ဒီမိန်းမကို ပြတ်မှာမှမဟုတ် တာ"

"ငါလည်း ဘယ်လိုရုန်းထွက်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူးဟယ်"

"ယောက်ျားယူလိုက်ပေါ့"

"ရည်းစားတောင် မူးလို့ ရှူစရာမရှိတာ ဘယ်ယောက်ျား သွား ယူရမှာလဲ"

"ရှာပေါ့"

"ငါတော့ အစွမ်းအစမရှိဘူး၊ နင် ရှာပေးရင်ပေးမှပဲ"

"မထူးပါဘူးဟာ၊ ငါ့ကိုပဲ ယူလိုက်ပါတော့"

"ကောင်စုတ်"

ရင်ခုန်သံနွေးနွေးလေးဖြင့် ရှက်စနိုးလေးဖြစ်သွားခဲ့တာ မရိုးသား သည့်စိတ်ကြောင့်လား မသိပါ။ ငယ်စဉ်တည်းက သူငယ်ချင်းတွေဆိုသည့် အသိစိတ်ကြောင့် ဟိုလို ဒီလို မရိုးမသားတွေ မဖြစ်ခဲ့ကြဘူးဆိုသော်လည်း အရွယ်လေးတွေရောက်လာတော့ စိတ်ကလေးတွေက ယိမ်းယိုင်ချင်လာ သည်လို့ပဲ ပြောရမလားမသိ။

ခဏခဏတွေ့ကာ စကားပြောချင်သည့်ဆန္ဒလေးတွေကြောင့်

ခဏခဏလည်းတွေ့ဖြစ်ကြသည်။ အရင်းနှီးဆုံးဆိုလို့လည်း ဒီနှစ်ယောက် သာ။
ပန်းကန်တွေဆေးကြောသိမ်းဆည်းပြီးသောအခါ လှိုင်ဘွားက သီရိ
ခေါင်းလေးကိုလှမ်းပုတ်ပြီး

"ထမင်းစားပြီး အချို့တည်းဦးမလား၊ ကိတ်တို့ အသီးအနှံတို့တော့
မရှိဘူး၊ ထန်းလျက်ခဲရှိတယ်၊ ထမင်းစားပြီးရင် အဖေစားတတ်လို့ ဝယ်ထား တာ"

"မစားတော့ပါဘူးဟယ်၊ ဒီမှာ ထမင်းစားကောင်းကောင်းနဲ့ စားတာ
ဗိုက်တင်းသွားပြီ"

"အဖေနဲ့တွေ့အောင်ရော စောင့်ဦးမလား"

"မတွေ့တော့ပါဘူး၊ နင့်အဖေက မိုးချုပ်ချင်ချုပ်နေမှာ၊ နားရက် မှ
သပ်သပ်လာလည်မယ်လေ"

"အေး အဖေကလည်း တွေ့ချင်နေတာ လာခဲ့ဦးလေ၊ အခု နင့် ကို
အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ရဦးမလား၊ ငါလည်း အိမ်မှာအားနေတာ"

"နင်ကလည်း ငါ့ကို ဇွတ်ပြန်စေချင်နေတော့တာပဲ"

"မဟုတ်ပါဘူးဟ၊ ထမင်းစားချင်လို့ နင်ပြန်ချင်ပြီလားလို့ပါ"

"အိမ်ကိုတော့ တစ်သက်လုံးကို မပြန်ချင်တာ၊ အခုချိန်ပြန်ရင် မိထွေးက
အဖေနဲ့အရက်ဝိုင်းထိုင်ပြီး ပိုပြီးတော့တောင် ရစ်ဦးမယ်"

"နင့်မိထွေးအဲဒီ လို သောက်တတ်တာတော့ ဆိုးတယ်ဟာ၊
ခေတ်မီအောင် စတိုင်လုပ်နေတာလား"

"အရင်တုန်းကတော့ စတိုင်ပေါ့၊ အခုတော့ ကိုရီးယားယဉ်ကျေးမှု ကို
အတုခိုးတာလေ၊ ကိုရီးယားမှာ အမျိုးသမီးတွေ အရက်သောက်လို့
ကျန်းမာရေးကောင်းတာ အသားအရေလှတာဆိုပဲ မဟုတ်တာတော့ တို့
မြန်မာတွေက အတုခိုးပြန်သလား မမေးနဲ့"

"ဟုတ်တယ် လင်ငယ်မယားငယ်နေတာ အရင်က ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် မဟုတ်ပေမယ့် အခုတော့ ကိုရီးယားတွေကြည့်ပြီး အတိအလင်း ပေါ်တင်ကိုဖြစ်နေကြတော့တာပဲ။ သူတို့ဆီက ရုန်းကန်မှုတွေ အရှက်တရား တွေ၊ အလုပ်မရှိတဲ့သူတွေရဲ့သိမ်ငယ်မှုတွေကျတော့ အတုမခိုးကြဘူး၊ ကိုရီးယားကားမှာလည်း ကြည့်တတ်ရင် အတုခိုးစရာကောင်းတဲ့အရာတွေ အများ ကြီးပါ"

"နင်က ကိုရီးယားကား ကြည့်တယ်ပေါ့"

"ငါက အဖေ့ကိုကြည့်ပြီး အဲဒီ လောကကို စိတ်သာကုန်တာ၊ နင်ပြောသလို အဖေ ဗီဇသွေးတော့ပါတယ် ထင်တယ်၊ ရုပ်ရှင်ဗီဒီယိုကြည့် ရင် စိတ်ကိုနှစ်ကြည့်ချင်တယ်၊ မင်းသားတွေ အိုက်တင်မကောင်းရင် ငါသာ ဆို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်မှာဆိုတဲ့စိတ်မျိုး ဝင်တယ်၊ ဘယ်လိုဇာတ်အိမ် ဘယ်လို ဇာတ်လမ်းမျိုးမှာ ဘယ်လိုသရုပ်ဆောင်လိုက်ရင် ပေါက်နိုင်တယ်၊ ဒါရိုက်တာ တွေရဲ့ ပေါ့လျော့မှု ဇာတ်ညွှန်းရဲ့လိုအပ်မှုတွေကအစ ငါလေ့လာတယ်၊ တကယ် လက်တွေ့လုပ်ပြပါဆိုရင်လည်း ငါလုပ်ပြနိုင်လောက်တယ်ထင် တယ်"

လှိုင်ဘွား အလေးအနက်ပြောနေခြင်းအတွက် သီရိ ယုံကြည်သွား မိသည်။ လှိုင်ဘွား ပခုံးလေးကို ပုတ်လိုက်ပြီး

"အေး နင်လုပ်ရင် ဖြစ်မှာပါ လှိုင်ဘွား၊ အခုအတိုင်းက မဖြစ်နိုင် ဘူးဆိုပေမယ့် အခွင့်အရေးပေးလာခဲ့ရင်တော့ လက်လွှတ်မခံနဲ့ သိလား၊ ဖြစ်ချင်စိတ်တစ်ခုပဲရှိဖို့လိုတာပါ၊ တစ်ချိန်ချိန်ကျရင် မဖြစ်ဘူးလို့ပြောနိုင်မလား"

"အဟား ယုံကြည်တယ်ပေါ့လေ"

"ငါကတော့ နင့်ကို ဘာမဆို ယုံကြည်တယ်"

"ငါကတော့ အဖေ့ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ကုန်တယ်၊ ဘာအကျိုးအမြတ် ခံစားခွင့်မှ မရှိဘဲ ဒီလောကကြီးထဲမှာ နစ်မြောပျော်ဝင်နေတာကိုပေါ့၊ အဖေ က ဝါသနာတင်မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလောကသားတွေကိုပါ သားသမီးလို ခင်တွယ် နေတာ၊

ငါ့အတွက်သာ ရှုတင်ကနေ ဟိုဟာဒီဟာ ပါမလာတာ၊ သူ့လူတွေ အတွက်တော့ ငွေရော စားစရာရော ပေးပစ်ခဲ့ လှူပစ်ခဲ့ရမှာ လက်မတွန့်ဘူး၊ မနှမြောဘူး၊ အဲဒီ လောကက ကောင်းကျိုးတွေ အဖေ့ကို မသေခင်ခံစားသွား စေချင်ပါသေးတယ်ဟာ"

"နင့်အဖေကတော့ အိုဗာဟောင်း ဒိတ်အောက်နေပြီ၊ ဘယ်လိုမှ မျှော်မှန်းလို့လည်း မရတော့ဘူး၊ ကံတရားက မျက်နှာသာပေးလို့ နင့်အလှည့် ဆိုတာမျိုးရှိလာရင်သာ နင့်အဖေကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ထားပေတော့" "အေးပါ နင့်အားပေးစကားတွေက ဒီအချိန်မှာ ဘာမှမဖြစ်နိုင်တော့ ငါရယ်ပဲရယ်ချင်နေတယ်"

"ကောင်စုတ် ငါက အကောင်းပြောနေတာကို၊ ငါ့ကိုပြန်လိုက်ပို့ တော့"

"အိုကေ"

နှစ်ယောက်သားအိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်ရောက်လာခဲ့သည်။ မညီညာ သော လမ်းလေးပေါ် အတူယှဉ်တွဲကာ ခဏခဏ လျှောက်ဖူးသော်လည်း ရင်ခုန်သံတွေအတွက် အချိန်မပေးနိုင်ခဲ့ကြသေးပေ။

လက်ကလေးလွဲကာ လျှောက်တတ်သော သီရိရဲ့လက်ကလေးကို တစ်နေ့နေ့မှာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ သီရိကို သူ။

*